

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

per praua ac peruersa mundi. Quibus apparentibus rationibus à dæmone. & proprio suo spiritu decepti resistunt diuinæ Vocationi inspiranti securum Religionis statum.

Ex quo (vt S. Thomas bene perpedit) prouenit, vt citius diuinam vocationem sequantur peccatores grauius peccatis læsi & vulnerati; quã iusti suæ innocentia multum tribuentes. Primi enim timent se damnandos, nisi mundum deleterent; secundi autem tantum sibi arrogant, vt etiam existiment, se facile saluandos etiam si mundum non deserant. Quod S. Doctor probat exemplo duorum illorum diuitum, quos Christus Dominus vocauit ad se: alterum in virtutibus, alterum in vitijs exercitatos: & qui in vitijs, f. *Matthæus* 23. statim est ipsum sequutus; alter vero g. *adolescens* ille, qui præcepta à iuuentute sua custodiuerat, resistit vocationi. Ideo q; Pharisæis qui in se tantum iusti confidebant, dixit: *h amen dico vobis, quia publicani & meretrices præcedent vos in Regnũ Dei*, quia consilia, quæ vos contemnitis, amplectuntur.

§ I.

Videns itaque Deus horum hominum arrogantiam, quã ipsius Vocationi resistunt, volens illos humiliare & terrere, permittit vexari horrendis tentationibus; & interdum miserandis lapsibus: vt ipsa experientia agnoscant periculum sibi in mundo imminens, illudque celeriter fugiant. Quemadmodum de Loth dicebamus, qui securum se existimabat in a. *Segor*: quando autem incendia vidit Sodomorum, fumumque percipit, & sulphuris fetorem: mente mutata, *ascendit in montem*; ita, qui prius se in seculo existimabant, quando fumus hic fetor que tentationum ac turbationum, ob ea quæ vident & audiunt inter ipsos sæculares, illos tangunt mentem mutant, & vocationi diuinæ obediens, ascendunt ad montem sacra Religionis, dicentes cum Dauid: *b cor meum conturbatũ est in me, & formido mortis cecidit super me: timor & tremor venerunt super me, & contexerunt mihi tenebrae. & dixi: quis dabit mihi pennas sicut columba, & volabo, & requiescam!* quasi quisque illorum dicat; vtinam Deus animum mihi & cordis firmitudinem daret, vt ad locum separatam ac tutum me recipere: in quo desenderet me à periculis, in quibus video me constitutum. Vix autem Dauid verba illa dixerat, cum Deus, qui periculum illud, ad bonum hoc desiderium excitandum, permisit, dedit ei alas, quas cupiebat, vt voti fieret compotus: quare statim addit: *ecce elongaui fugiens, & mansi in solitudine.* O felix votus, qui hominem à terra eleuat! & beata fuga, quæ eundem procul à seculo remouet; facitque manere in solitudine vitæ Religiosæ, vbi saluum eum sunt à *periculis* nimiate spiritus, quæ ipsum affligit, & à *tempestate* tentationum, quæ ipsam oppugnat.

NE TAMEN tutum te esse existimes apparentiã rationum, quas tuatibi

2. 2. q. 189.
Art. 1. ad 1.

f. Mat. 9. 9.
g. ca. 19. 22.

h. cap. 21. 31.

a. Gen. 19. 30.

b. Psal. 54. 5.

2.

>> suggerit arrogantia, vt in sæculo remaneas, audi S. Hieronymi ad eas res
 >> sionem. Nolo, inquit, in mundo certare cum spe falis victoriæ: ne per
 >> lo exponar eam aliquando amittendi; sed fugio. Nam si mansero, aut vici
 >> aut succumbam; cur igitur, quod certum est, deseram, & eligam quod
 >> dubium? si mortem euadere volumus id faciemus, aut armis pugnando, aut
 >> pedibus fugiendo. Tu qui in mundo pugnas: vincere potes, ac vincere potes
 >> fugio, si in eo quod fugio non vinco; fugio tamen ne vincat. Non est tamen
 >> prope serpentē accūbere, ac dormire, nā et si potest esse, q̄ me non mordeat
 >> potest tñ esse, q̄ aliquando mordeat; & quod eius morsus sit lethalis. Tamen
 >> igitur est ab eo, fugiendo, recedere; nā hæc fuga nō infidelitatis, aut diffide
 >> tiæ; sed magnæ prudētiæ, & cautelæ iudiciū est. Nimiū præceps est, ait S. C
 >> prianus, qui transire cōtendit, vbi aliū conspexerit cecidisse; & vehementer
 >> infrenis, cui non incurritur timor, alio pereunte; aduersa est confidentia in
 >> periculis vitam suam pro certo commendat: lubrica spes est, quæ inter
 >> menta peccati saluari se sperat. Incerta victoria est inter hostilē armam
 >> gnare. Et impossibilis liberatio est flammis cucurdati, nec ardere. Quæ
 >> Salomon non negat dicens: *cuius poteris abscondere in sinu suo ignem: aut
 >> lare super prunas, vt non comburantur planta eius.* In hac parte expedit plus
 >> nē timere, quàm malè fidere; & vtilius est infirmum se homo agnoscere,
 >> fortis existat; quàm fortis videri velit, & infirmus emergat. Magnæ pru
 >> dentia est periculis non se gratis offerre: cū scriptum sit: *d qui amat periculum
 >> peribit in illo*; ille autem in hoc casu periculum amare censetur, qui Deo
 >> spirante & speciali Vocatione, vt à mundo exeat vocante: id facere recu
 >> sat. Hæc enim inspiratio & vocatio iudicium est, quod mundus sit ipse pe
 >> riculosus, ac propterea eum vocat, vt inde exeat. Non quod status in se ipso
 >> sit necessarius, vt ipse saluetur: sed, quod multi adeo sint debiles, & per
 >> candi occasiones, quas in mundo habeat, adeo vehementes: vt difficillime
 >> saluentur, nisi diuinæ inspirationi obedienter, eas fugiant. In quo senten
 >> tiam capiendum est, quod sanctus Gregorius dixit Mauritio Cæsari, Durum
 >> legem ab eo latam, quæ prohibebantur milites admitti ad Religionem
 >> quam ipse dicit esse iniustam, eo quod cæli portam insultis occludat, qui non
 >> possent nisi omnibus renunciant, salutem consequi, ob horrenda & con
 >> tinua pericula, quæ ex eis proueniunt. Denique esto sit gloriosum, esse bo
 >> num inter malos, & liliū inter spinas; (quod merito coniti omnis debet
 >> qui inter eos permanere cogitur) hoc ipsum tamen est difficile, ac rarum
 >> & periculo expositum, ne obtineatur ab eo; qui, vt omnia deserat, à Deo
 >> vocatur; & ex vana sua arrogantia id facere recusat. præcipue cū, per
 >> stum esse inter Perfectos, non solum sit facilius, sed etiam gloriosius: cum
 >> alioquin adolescenti illi, qui inter homines sæculares bonus erat, non dicitur
 >>

Lib. de sin
 gularis, Cla
 rita in initio

c Pro 9. 27.

d Eccl 9. 27

Lib. 2. ep. 01.

let Christus D. N. *esi vis perfectus esse, veni sequere me.* Ex quo colligitur, valde temerarium esse, diuinæ vocationi, propter apparentes hæc rationes resistere: cum sit certum, alterum è duobus necessario sequiturum: aut quod Dominus Deus noster talem relinquat in periculis mundi, sicut reliquit illum adolescentem: quæ est valde horrenda puniitio; aut permittat te aded tentari, & à periculis imminentibus premi, vt ipsamet deceptionem hanc cum magno tui incommodo tibi detegant; detque vexatio intellectum, ad sequendum & amplectendum, quod antea horrebas.

§. 2.

ALIA QVOQVE VIA vitur Deus ad huius generis homines, de quibus agimus, vocando: quam Cassianus necessitatis vocationem appellat: cum scilicet huiusmodi rebelles suis diuinis inspirationibus, permittit affligi indigentia & miseris temporalibus, quæ repente illos adouantur; vt tædio quodam affecti, mundum ipsum detestentur ac deserant. In quo valde splendet ipsa Dei illos vocantis sapientia. Cum enim eos videat aded mundo addictos & affectos; & quod sponte nolint illum deserere: permittit, eundem mundum ipsos detestari, & à se repellere; ita malè eos tractando, vt ipsa necessitas eum deserendi excitet desiderium. Et accedens in tali occasione Deus inspiratione sua, facile ab eis obtinet, quidquid vult. Cuius rei figura fuit; quod euenit a viro cuidam *Egyptio seruo viri Amalecua,* quem *dominus reliquerat in agro, eò quod egrotare capisset, & ex itinere defatigatus, eum sequi non potuisset, quem cum inuenisset Dauid; curauit ei cibum dari, qui cum comedisset, reuersus est spiritus eius, & refocillatus est.* Eum igitur Dauid accepit itineris ducem, vt Amalecitas insequeretur. Quid aliud (ait S. Greg.) puer hic *Egyptius* significat, nisi huius sæculi amatores? qui diu non desunt in eius seruitio occupantur, quærentes in suis omnibus operibus quidquid ille amat, & magni facit. In qua occupatione incidunt in morbum quem ac defatigationem; permittente Deo Domino nostro, (vt primo sermo fuit dicitur) eos incidere in euentus valde aduersos; b *Et sequentibus amatores suos (vt dixit Oleeas) non apprehendant eos, eorumque conatus sint irriti, donec ipse met mundus eos deserat, & tanquam inutiles sibi, aut aduersantes, à se repellat.* Et quid aliud est, permittere eos à Regum & Principum gratia excidere, aut dignitates & officia, quibus fungebantur, aut conantur obtinere, illis auferre, aut eos facultatibus, honore, aut fama, quæ gaudebant spoliare: nisi quod mundus eos à se repellit, aut in medio itineris, vt dicitur, illos deserit, permittens eos in magnas deuenire calamitates; vt hac ratione fidelia illorum obsequia remuneret. Sed tunc opportunè accedit Deus noster, renouans ac recetes mittens inspirationes, quibus eos excitet & degustandum præbens panem lacrymarum, vinumque compun-

ctiois

c Mat. 19. 21

Collat. 3. 6. 5

21. Re. 30. 1

Li. 5. Mora. cap. 29.

Tract. 1. c. 3. b Osee 2. 7.